

Rokom 1967 sa začalo Bukovčanovo najtvorivejšie a najúspešnejšie obdobie. V rokoch 1967 až 1974 (v posledných siedmich rokoch života) vznikli jeho najznámejšie divadelné hry a filmové scenáre. (Vtedy napísal i filmové scenáre k trilógii z prostredia Vysokých Tatier: *Medená veža*, 1970; *Orlie pierko*, 1971; *Stratená dolina*, 1976). Základným motívom týchto hier je vzťah jednotlivca a spoločnosti a otázka morálnej zodpovednosti človeka za svoje činy. Autora zaujíma najmä to, ako sa človek zachová v krízovej situácii.

V tragikomédii *Pštroší večierok* (1967) poukázal na to, že v období 50-tych rokov, keď mnohí boli nespravodlivo obvinení a odsúdení, si väčšina ľudí zo strachu a z pohodlnosti zvolila mlčanie a tvárila sa, že nič nevidí.

Základom deja v hre *Pštroší večierok* je stretávka bývalých maturantov po dvadsiatich piatich rokoch. Vo vzájomných rozhovoroch odhaľujú, ako sa za uplynulé roky zmenili, ako sa vzdialili od ideálov svojej mladosti. Skúšobným kameňom charakteru účastníkov stretávky sa stal ich vzťah k bývalému triednemu profesorovi, ktorého v 50-tych rokoch nespravodlivo obvinili a zatkli. Nikto z nich, hoci mali na to možnosť, mu nepomohol – niektorí z pohodlnosti, iní z obavy o vlastné postavenie. Jednoduchšie bolo pre nich pestovať "pštrošiu" politiku. (Ako autor pripomína, radšej sa správajú podľa hesla "čo fa nepáli, nehas".)

Dej drámy *Kým kohút nezaspieva* (1969) sa odohráva v rokoch 2. svetovej vojny v malom mestečku. Nemci večer zadržia desať náhodne vybraných rukojemníkov a zatvoria ich do pivnice. Ráno majú byť popravení na odvetu za zabitého nemeckého vojaka. Nemecký veliteľ napokon zmení svoje rozhodnutie – zomrie iba jeden z nich, musia sa však sami rozhodnúť, kto to bude. V tejto dramatickej situácii sa odhaľujú skutočné charaktery ľudí, niektorí zostanú čestní, iní sa prejavujú ako podliaci a zbabelci. (Dráma *Kým kohút nezaspieva*, aj keď zdanlivo spracúva vojnovú, protifašistickú tematiku, sa môže chápať i ako podobenstvo o tom, ako sa moc snaží manipulovať s ľuďmi, o tom, ako si človek môže aj v diktatúre zachovať ľudskú tvár, ba i ako podobenstvo o situácii, v ktorej sa ocitlo Československo po obsadení vojskami Varšavskej zmluvy v auguste roku 1968.)

V dráme *Zažeň vlka* (1970) sa Bukovčan opäť vrátil do rokov kultu osobnosti. Hra nastoluje problém konfliktu jednotlivca s mocou.

Hra *Zažeň vlka* rozpráva o osudoch jednej rodiny, ktorá sa nelegálnym odchodom syna a brata v r. 1954 do cudziny dostala do zložitej situácie. Staršieho brata Tóna prepustia zo zamestnania, presťahuje sa aj s matkou do českého pohraničia a tu sa snaží vybudovať si novú existenciu. Návrat jeho mladšieho brata Jána z cudziny ohrozuje jeho niekoľkoročné úsilie. Utieka sa k alkoholu, prehovára brata, aby sa dobrovoľne prihlásil. Matka však svojho syna bráni, nechce ho znova stratiť. Ján nevidí východisko z tejto situácie a rozhodne sa dobrovoľne skončiť svoj život.

Niektoré postupy absurdného divadla využil Bukovčan vo svojej ďalšej hre, v tragifraške *Slučka pre dvoch alebo Domáca šibenica* (1971). Jej tematikou sú politické a spoločenské deformácie 50-tych rokov.

V hre *Slučka pre dvoch* obvinia zo sabotáže údržbára v kúpeľoch, bývalého majiteľa obchodu – kúpeľný prameň vyschol vraj jeho zavinením. V strachu pred uväznením sa päť rokov ukrýva na povale svojho domu. Túto situáciu využije jeho žena, neprezradí mužovi, že sa už skončilo obdobie vykonštruovaných súdnych procesov, a privádza si do domu milenca, príživníka Doda. Tragikomédia vrcholí, keď milenec nájde domnelého mŕtveho muža na povale šialeného. Autor necháva problém nevyriešený.

Okrem týchto hier napísal Bukovčan ešte sci-fi komédiu *Takmer božský omyl* (1971), drámu z kubánskeho prostredia *Prvý deň karnevalu* (1972), buffonádu (b. = hra založená na satirickom zveličení) *Luigiho srdce alebo Poprava tupým mečom* (1973), psychologickú hru z čias Povstania *Sneh nad limbou* (1974) a tragikomédiu *Fatamorgána* (hra bola uvedená až po autorovej smrti, v roku 1977).